

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Enchiridion Piarvm Meditationvm In Omnes Dominicas,
Sanctorvm Festa, Christi passionem, & cætera**

Busaeus, Johannes

Mogvntiæ, M. DCVI.

15. De ambulatione Christi super aquas. Matt. 14.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70978](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70978)

MEDITATIO XV.

De ambulatione Christi super aquas.
Matt. 14. Marc. 6. Ioan. 6.

1. **C**VM Apostoli in mari ob-ventum contra
 rium iactarentur, Iesus in terra stans, &
 videns eos laborantes in remigando, venit ad
 eos supra mare. Considera mare, esse cur-
 sum mortalitatis vitæ, in quo omnes nauiga-
 mus. Venti contrarij sunt inordinatæ co-
 cupiscentiæ nostræ & desideria, quæ mil-
 Jac. 4. tant, teste sancto Iacobo, in memorie
 Gal. 5. v. stris. Caro enim assidue pugnat contra spi-
 ritum. Contra hos ventos cum Apostolis
 remigandum est alacriter. Deus non de-
 rit conatibus. CHRISTVS in littore sta-
 bit, qui respicere solet, non in eos qui su-
 uiter viuunt, & manibus stant complica-
 tis, sed qui sibi imperantes prauorum
 desideriorum fluctibus resistunt. O quam
 suavis est labor ei, qui cogitat oculos Chri-
 sti in se intentos, & paratam habere pro
 perseverante in finem immortalem coro-
 nam; Secundò. considera, CHRISTVM
 cum discipuli tota nocte laborassent in
 mari, tandem ambulasse super mare ve-
 sus illo

fug illos, cū amplius ventis obluētari nequirent, vt disceremus, non statim animum despondere, cum aliqua aduersitate conuertimur, nam licet Deus ad breue tempus differat auxilium, vt nostram probet fiduciam & patientiam, tamen tandem præsentī ope moram suam compensat.

Cum IESVS iam esset proximus nauī, & vel-
 lique præterire, Apostoli putarunt phan-
 tasma esse, præ metu clamantes. Et mox IESVS,
 Habete fiduciam, ego sum. Considera,
 CHRISTVM potuisse discipulis propitios
 largiri v̄tos, sed noluisse, ne tempori po-
 titus, quā diuinæ virtuti attribuerent. Vo-
 luit eos agitari fluctibus, vt probaret quā-
 rum suis viribus possent. Voluit tota no-
 cte laborare, & non progredi, vt scirent se
 sine gratia Christi nihil posse. Voluit ter-
 reri viso, quasi à dæmone submergēdi es-
 sent, vt diuinū inuocarent auxilium, quo
 inuocato mox CHRISTVS iussit eos non
 timere dicens. Ego sum magister, salua-
 tor, Deus vester. Vnde summam conso-
 lationem accepere, vt discas nūquam de-
 sperare, quia dum pericula ad summum
 peruenerit, diuinū præsto est auxiliū. 2. cō-
 sidera, ingeniū huiusmōdi eē, res diuinas,
 & ope-

2.

& operū bonorū exercitia reputare pharisaica, & hypocritica, cum tamen in ipso omnis salus nostra sit reposita.

3. Tum Petrus. Domine, si tuus, iube me ad te venire super aquas. At ipse ait. Veni et mergi incipiens, clamavit. Domine saluum me fac. Tum IESVS manu eum apprehendens Modica, ait, fidei, quare dubitasti? In nauim ingresso cessauit ventus, & nauis uolat ad terram. Considera eximiam Petri fidei, quod crediderit se quoque uirtute Christi posse ambulare super aquas. deinde eximiam caritatē, quod expectare non potuerit, donec Christus ad se uenisset. In uero enim amore nulla est mora, nulla uersitatū formido, donec fruatur amato. 2. considera, nihilominus Christum permisisse submergi Petrum, tum ut occidit eum moneret, talia non esse ordinaria Deo petenda, quæ omnes vires humanas superant, ne videamur curiosi: tum ut ostenderet fidem eius non fuisse omni parte perfectam, & sic humilitatē colere. 3. considera, Christo in nauē recepto cessasse omnes vētos & fluctus, quādo enim intimē intra Ecclesiæ nauim fide & caritate coniuncti sumus Christo, ilico omnes tentationū diabolicarū vēti cōcidūt, omnes aduer-

aduerſitatum fluctus franguntur, vel certè
ſine animi perturbatione tolerantur, non
ſecus quam ſi ad terram applicuiſſemus,
& in portu verſaremur.

MEDITATIO XVI.

De Transfiguratione Domini. Matth.

17. Marc. 9. Luc. 9.

*Jeſus aſſumpſit Petrum, Iacobum & Io-
annem in montem excelſum, ut oraret.*
Confidera vitę æternę pulchritudinẽ non
capi, nec veram Spiritus ſancti conſola-
tionem accipi, niſi ab iis, qui vehementer
amant cum his tribus Apoſtolis Chriſtum,
eiusque doctrinam; deinde mōtem mor-
tificationis, aliarumque arduarum virtu-
rum aſcendunt, ac ſolitudinem diligunt,
hoc eſt, ſol: Deo, non mundo placere co-
nantur. 2. confidera, mirabile Dei artiſi-
cium, quo conatur nos ad vitę æternę de-
ſideriũ, & rerum terrenarum contemptũ
accendere: nempe corporis glorioſi ſplen-
dorem oſtendit, ut cogites, tum quanta ſit
futura animę gloria, tum ne refugias car-
nem cum anima exemplo Chriſti in hac
vita crucifigere. Non enim condigna ſunt *Ro. 5.*
*huius vitę paſſiones, teſte Apoſtolo, ad futu-
ram gloriam.*

Aa

Trans-